

hvis beskyttelse hyppigt var langt ringere end andre erhvervs.

Derimod var der delte meninger om formen for en sådan standard. Hovedsynspunktet var, at standarden skulle bestå i en konvention plus en henstilling. Konventionen skulle svare så nært som muligt til nr. 81 om arbejdstilsyn indenfor industri og handel og have indbygget en sådan grad af fleksibilitet, at det kunne opmuntre flest mulige lande til ratificering. Arbejdsgiverrepræsentanterne og en del regeringsrepræsentanter var inde på, at landbrugserhvervets særlige problemer — f. eks. geografiske og strukturelle — kunne motivere, at en ren henstilling måtte foretrækkes for en konvention + henstilling.

Et vigtigt og afgørende spørgsmål i diskussionen var definitionen af arbejdstilsynets opgaver. Forslaget i rapport V (2) gik langt videre end den tilsvarende artikel i konvention nr. 81. Det blev anført, at forslaget ikke var baseret på flertal i regeringssvarene på det omtalte spørgeskema, men på forslag fra kun få lande. Ved afstemning ved opråb blev opgaverne i konventionsforslaget defineret på linie med opgaverne i konvention nr. 81 dog suppleret med bestemmelser for week-end, ferie og beskæftigelse af kvinder. Levevilkår gled således ud af konventionsforslaget på dette sted. I en senere artikel om arbejdsinspektørernes beføjelser faldt et forslag om også her at slette udtrykket levevilkår. Situationen fremkaldte en kommentar fra ILO's juridiske rådgiver gående ud på, at det ikke på nuværende trin var muligt at fastslå en modsætning mellem de to punkter. Problemet ville derfor blive gjort til genstand for en nærmere undersøgelse, herunder inddraget i de påfølgende regeringskonsultationer, således at afklaring kan ske inden 2. behandling.

Arbejdet i komiteen forløb i en positiv og samarbejdsvenlig atmosfære parterne imellem. Arbejdsgiverrepræsentanterne udtalte på et tidligt tidspunkt, at nok var de mest stemt for en ren henstilling, men at de på den anden side under drøftelsernes gang ville være åbne for overbevisning om berettigelsen af en konvention plus en henstilling. Komiteen vedtog enstemmigt sin rapport og henstillingskonklusionen. Konventionskonklusionen blev vedtaget med

2653 stemmer for, 63 imod, mens 63 hverken stemte for eller imod. (Dette indicerer, at kun én arbejdsgiverrepræsentant har stemt imod, idet vægtene var 20 — 63 — 70).

På baggrund af komitéarbejdet blev behandlingen i plenum overraskende. Arbejdsgiverne meddelte nu, at komiteens sluttelige konklusioner havde overbevist dem om, at en ren henstilling svarede bedre til ILO's hensigter. Arbejdsgiverne ønskede derfor separat afstemning om konklusionen om instrumentets form og ville stemme imod forslaget om en konvention ledsaget af en henstilling. Fra fagforeningsside blev denne holdning skarpt kritiseret.

Konferencen vedtog imidlertid *rapporten* uden afstemning. Konklusionen om instrumentets *form* blev ved handsoprækning vedtaget med 191 stemmer for, 32 imod, mens 47 hverken stemte for eller imod. *Konventionskonklusionen, henstillingskonklusionen* såvel som *konklusionerne i deres helhed* blev herefter vedtaget uden afstemning.

Endelig vedtog konferencen ved handsoprækning med 284 stemmer for, ingen imod og 4, der hverken stemte for eller imod, at emnet „arbejdstilsyn inden for landbrug“ sættes på dagsordenen for næste ordinære konference med den hensigt at antage en konvention og en henstilling.

6. Revision af konventionerne nr. 24 og 25 om sygeforsikring.

(1. behandling).

Da ILO i 1919 blev oprettet forelå der hverken nationalt eller internationalt nogen almindelig udbredt forståelse for socialforsikring. Det var derfor naturligt at organisationens stiftere, som et led i bestræbelserne for at forbedre arbejdernes forhold, i konstitutionens programbestemmelser opregnede en række mål vedrørende sikring i givne trangssituationer, således bl. a. også sikring i tilfælde af sygdom.

Som et af de første skridt på vejen vedtog den 10. arbejdskonference i 1927 to konventioner om sygeforsikring. Af disse vedrører den ene (nr. 24) arbejdere beskæftiget i handel og industri, mens den anden (nr. 25) vedrører arbejdsforhold indenfor landbruget. Opsplitningen i 2 konventioner skyldtes ønsket om at få i hvert fald konvention